

תתאכזבו חלילה, אם לא אוכל לתאר את הגר"ח"ע מקמיה אלא מאחוריו; אין בכחי לתת תמונה בהירה של הגר"ח"ע, לצייר קלסתר פניו, דמות דיוקנו, כי לא ראיתיו בסניו.

לאמתו של דבר הספר על הגר"ח"ע בשעה זו ובכנסיה זו צריכה להפך לצואתו של גדול הדור, לכתב דייקי שלו, לדבריו של מת האחרונים, אין השעה גורמת לקרא מספר קינה ונהי; הננו עכשיו בכחינת של, ובגדיכם לא תפרמו" כי שמן משחת קדש עליכם" כלומר, משוחים אנו בשמן המשחה לשמר משמרת ד' להגן על קדשי ישראל, ואסור לנו להניח עבורתנו הקדושה ולצאת חיון למקדש כדי לקשר אבל ומספר.

בשעת הרח עולם כמו זו, בשעת חורבן מקדשי ד', בשעה שמחנה ישראל נודעו מסוף העולם עד סופו, אין הזמן גורם להספרים, כי אם לשכונת אמונים, שנמשיך את עבודת הקדש של המת הגדול, שנגוע בחרף נפש על כל תג ותג קוץ וקוץ, שהוא כסר נפשו עליהם. ולשם זה אין צרך עכשו בתאור פני הגר"ח"ע, שהם כחמה, המאירה באור ההלכה, באור שאלות ותשובות וחידושי תורה, באור חריפות ונקיאות, כי אם בתאור ערפו אחורי הגאון רח"ע, בתאור בהתנגשותו עם אויביו בשער, במלחמתו, עם שיטתו הפוליטית, עמדתו החברתית, מדותיו הרדיקלים, שעלו להחריב את חומה היהדות. כמובן גם בציור דמותו מגביה אוכל לשרטט רק קוים בודדים, תנים מפורזים, זעיר שם זעיר שם, לא דיוקן משוכלל, בבואה שלמה. ברם גם בבואה דבכואה של הגר"ח"ע מגביה נחוצה לנו כאויר לנשימה.

הנמ' במו"ק מספרת: כר נח נפשיה דר"ה לא הוי נפיק פוריא מבכא. כשמת רב הונא, דהוי דריש בתליסר אמוראי, שהעם. לא הבין אותו, לא עמד על סוף דעתו ולא הכיר אותו, הכרה בהירה וזכה, וכדי להסביר לפרקים את שיטתו להחמו, הי' זקוק לשלשה עשר מתרגמים, שתרגמו ופרשו קצת להאנשים מן השוק את עמדתו ולבטו של רב הונא, לא יצאה מטתו, כלומר: דמותו הרוחנית (מטתו פורחת באויר, מטתו שלמה) דיוקנו הגדול לא יצא

קטעים מהספר של הגאון הרב רי"ד הלוי סולוביציק שליט"א מבוססו, על הגאון ר' חיים עוזר זצ"ל בכנסית אגודת ישראל, כמינסנימי אחיו

תפקיד קשה הוטל עלי הלילה, תפקיד של הספר על הגאון רח"ע זצ"ל. לאמיתו של דבר, כשאני מעיף עיני סחור סחור ורואה כאן את אלה שזכו לעמוד במחיצתו, לשמשו בחיו לראות דרכו בקדש, הרהורים של ספקות מבצבצים ועולים בלבי, אם אני הוא הראוי להספידו הלילה. על רעיוני עולה מאמר רבי: „אנא הוא דחזינא לר"מ מאחוריו, ואלו חזיניה מקמיה הוי מחדרנא טפוי": גם אני ראיתי את רח"ע מאחוריו, מגביה, לא בפניו, מקמיה. רק מאחורי הפרגוד של אישיותו הסתכלתי בו, ראיתי אותו מקופיא לא מסיבא; ראיתי ראייה שטחית, שטפטפה על גבי חזוניותו, אבל לא חדרה לתוך תוכה של אישיותו הנהדרה. ואם בכל גדולי ישראל הרין כך (כי אי אפשר לאדם שלא ראם יפה יפה להספידם) ברח"ע הדברים קל וחומר. רח"ע לא היה איש ההמון, איש שגלה את פנימיות נפשו, את כל הודה וזיוה להעם. עטוף היה בגלימתו, כסוי אדרתו החיצונית קכסה כל טפח וטפח של אופיו כל תג ותג של נפשו; מעטים היו מקורביו שחדרו מכד הערפל של חזוניות שוקטת, שלוה ושאננה לפני ולפנים של נפש גועשת ובושרת בשלהבת אש קודש.

הירושלמי מספר, כי בשעה שהרודפים רדפו אחרי רבי מאיר, גלה הרוח את סודרו של ר"מ. וראה רבי מקצת ערפו. גם אני הייתי במחיצתו של הרח"ע, בשעה שהרודפים דלקו אחריו, בשעה שהרבה רוחות נשבו, רוחות קרות ועזות שטפחו על קדקדו, העליבו אותו והכלימהו; אבל כל כך מעוטף היה בסודרו, בלבושו, כל כך התכנס לתוך תוכו, לתוך רשות היחיד של אישיותו הבודדת, הנלמודה, שאפילו בשעה כזו הרוח גלתה רק מקצת ערפו, משהו של אופיו האיתן של רצונו הכביר, של טבעו כחלמיש צור, של גדול הדעת והרצון. ולפיכך, מורי ורבותי, אל

דרך פתח. כך סבלתי מרבי הגדול, בעל השקט והמרגוע, בעל מנוחת הנפש ושנוי המשקל, שמעולם לא נסחף בזרם אמוציונלי ושסער הרגשות מעולם לא העביר אותו על דעתו אפילו כמלא נימא, שמעולם אפילו בשעת אנינות הלב ודיכוי הרוח לא ויתר אפילו על קוצו של יוד, על משהו של שיטתו ודעתו, שחכם כבודו דרך פתח השכל והתפיסה ההגיונית, דרך פתח אור הדעת והתורה; חייבים אנו להוציאו לרשות הרבים דרך פתח האמת, אבל לא דרך גנות וקרפיונות של להט ספרני. לא דרך גנות וקרפיונות של רגישנות זולה. אם יכולים אתם להוציא את מטתו של רב הונא דרך פתח האולם, פתח המרכזי, כדי שהעם יכיר את מטתו, הוציאוהו! ואם לאו אל תוציאוהו כל עיקר.

סברוהו לשינויי מפוריא לפוריא. אם יש צורך בהוצאת מטתו של רב הונא דרך פתח השכל, שההמון ירגיש בדיוקנו של רב הונא, יכיר את שיטתו ויעריך אישיותו, אז מוכרחים המתרגמים להטיל למטה אחרת, לזיף דמותו, לשנותה, לקשטה בכחל ושרק „מודרני” לתאר את רב הונא כמנהיג חדישי, כמנהיג מפלגתי, כנואם בחדר עליון, כדרשן לפני אלפים ורבבות, כמצפה למחיות בפנים של ההמון, כמתייב לפני מלכים, כדיפלומט, כפוליטיקאי, המופיע לפני העם באור של פרסום ופומביות. אפשר ואפשר למתרגם (וזהו תעודה קלה ביותר) לצייר את רב הונא בשרטוטים זולים כאלה, בצבעים מרהיבי עין עמי הארץ, כורים ובערי לב. אפשר ואפשר להוציא את רב הונא במטה חדשה, מטת „מנהיג הדור”, שנוצרה בתקופה האחרונה. אז היה העם מסונן, אז היתה העתונות מקדישה דפים וגליונות לכבודו, אז היו כל „גדולי ישראל” מספידים אתו בועדות ואספות, ואז ידע העם להעריך את המנהיג. אבל לאט לאט, רבותי! אמר רב חסדא, כך נמירנא מיניה, מרב הונא, מרבנו הגדול, להתרחק מן הזיוף ומין הוספת נוסף שטחי, מקישוט ופאור, המקטינים את גדול הדור ומשפילים דיוקנו ושעור קומתו. חכם כבודו במטה הראשונה,

דרך פתח אהלנו, לרשות הרבים. היהודי הפשוט, המשועבד להשפעות מן השוק לא הבין, לא הרגיש את מי אבד, כי מת עליו, נשמת מי יצאה את עולמנו. פתח תפיסת העם, הבנתו, פתח זיקת העם לגדולי ישראל הי' צר יותר מדי, וקומתו של רב הונא לא יכלה להכנס דרך פתח זה. תעודה חמורה ומסובכת ביותר היתה מוטלה על המתרגמים להוציא מטתו של רב הונא, של גדול הדור, לרחוב, לשוק, לרשות הרבים, כדי שהעם יראה את מטתו. ההמון שקוע היה בשפלות הנפש, בשטחיות נוראה, בחיצוניות פעוטה עד שלא הכיר את מטתו של רב הונא, קלסתר פניו ודיוקנו. נביאי היסקר, כהנים מזויפים, מאשרים מתעים, בלבלו מחשבותיו והרגישותיו, עד שקהתה האינטואיציה של ההמון ביחס לגדוליו. כסבור (המתרגם) לשליטולי דרך גנות וקרפיונות, כלומר, כדי להניע את לב העם, כדי להביאו לידי התרנשות, לידי דמעות, לידי אנינות ואבלות, כדי להתנבר על הקפאון הגדול שבנפשו, צריכים המתרגמים להזדקק לתחום האמוציונלי, לסנטימנטים פשוטים וזולים, הרגשות מעורפלים, להזכירו צרותיו הפרטיות, סבלות קרוביו וידידיו, לתאר לפניו את כל האנדרמולסיא שבאה לעולם ולהרים קול נהי והספר על נהרנים, נשחטים, וניטרפים, לנגוע במיתרי אבלות ומרירות על פנעי משפחתו וכיוצא בזה, אגב אורחא להזכיר בנשימה אחת גם את יטמו של רב הונא, של גדול הדור! המתרגמים מוכרחים להטעות את העם, שהוא בוכה על רב הונא, בשעה שבאמת הוא בוכה על מכאוביו הפרטיים, להונות אתו שהוא מתאבל על המת הגדול, מתו של כלל ישראל, בשעה של אמיתו של דבר הוא מתאבל הוא על מתיו, להישתמש ברניט פחד ומורא, שקופץ על האדם ביטעה שלנגד עיניו מופיעה בלהות. סברוהו (המתרגמים) שרצו לתרגם את רב הונא לשפת העם, ללישון ההמון) להוציא את רב הונא דרך גנות וקרפיונות, דרך גנות של אמוציות זולות, קרפיונות של סנטימנטים יטחיים, דרך גנות של רגשות, נטולי ערך, דרך קרפיונות של בכי מזויף ודמעות נבוכות. אמר רב חסדא, כך נמירנא מיניה: חכם כבודו

אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ד' תמיד.

שתי תעודות נפרדות ושונות הקציע להם הכתוב: הציץ היה מרצה על הטומאות, הציץ היה כלו קדש לד'. נתון על מצחו של אהרן, כנגד מרכז השכל והדעת. החושן הי' נתון על לב אהרן, מרכז האהבה והחבה לישראל: כל יטמות השבטים היו חרותים עליו, והכתוב קורא אתו חשן המשפט, משפט בני ישראל מסור הי' לחושן, הציץ הי' פוסק שאלות באיסור והיתר, בטמא וטהור, בחייב ופטור: הציץ הי' פוסק באהל זרוק שמי' אהל, בטומאת מיא וטומאת אכזר מסמא, הציץ הי' פוסק הלכות בהלכות ענוה, קדושין ונטין, בהלכות מינו והילך, בתערובות בטרפות, בכתמים ודם נדה. החושן הי' פוסק בשאלות ובעיות מסוג אחר לגמרי: אעלה או לא אעלה? אעלה אלחם בשונא זה או לא אעלה? אשתמיט במדת משמע ודומה ומשא? אעלה או לא אעלה? צריך אני למחות כנגד מלכות זו שהכזיבה את ישראל או לא? אעלה או לא אעלה? אקרא לאספות מחאה פומביות כנגד עלבון ישראל או לא? אעלה או לא אעלה? איך צריך אני להתיחס לתופעה פלוגית אלמונית המודרני, אעלה או לא אעלה? איך חייב היהודי להתנהג ברשות הרבים, בחברה וכו', אעלה או לא אעלה? איך צריך אני לכלכל את מעשי, דברי, הכרותי ונאומי? שאלות אלו הנוגעות בבת עינה של כנסת ישראל הי' נפסקות על ידי החושן שהי' על לב אהרן, לב כואב במכאובי עמו, לב מרגיש את צרת האומה, לב מצטער בצערם של ישראל. בעיות מסובכות וחמורות כאלו נפסקות היו עלי האורים והתומים, שהיו מאירים את דרכי האומה, ומתמים את דבריה. וכלל זה היה בירינו במשך אלפי שנים של גולה ונדודים, כי אותו הכהן שהי' לבוש בציץ הקדש, שהי' מרצה על הטומאה, שהי' פוסק בשעור כתמים ובמקואות בערובין ובשר בחלב, הי' נשאל באורים ותומים: א ו ת ה ה היה פוסק וקובע מסמרים להלכה בכל הבעיות החמורות של אעלה או לא אעלה. של מלחמה ושלוה, של תקוה ויאוש, של יחסנו לאומות העולם

במטתו האורניגנלית, בשעור קומתו העצמית. אם יכולים אתם לתאר את רב הונא כמו שהוא, בלי כחל וכלי שרק, במטתו הראשונה, בפרצופו המקורי, הספידוהו, תארוהו, אבל חם ושלוה, אל תעשו כמו שעשו הרבה, שהטילו את רב הונא למטה למטה, ממתת ענק מדור העבר למטת ננס מודרני.

פרס רבא ונפסקיה --- העצה היחידה היא לא להקטין את המת, לא לזייף דמותו ודיוקנו, לא להוציא דרך גנות וקרפיונות, אלא להוציאו כמטתו הראשונה דרך הפתח המרכזי. ואם הפתח צר וקטן יותר מדי, שברוהו, הרחכוהו! צאו אל העם וגלו את האמת, שכששתם זה ערן וערנים; הכשירו את הקרקע, הרחיבו את פתח לבם, תפיסתם, הבנתם, הלחמו בעם הארצות, בחשכות, בערות ושקר. הראו להם טיפוס של גדול, של מנהיג! הספד על רב הונא, זהו מלחמת תנופה בטפשות הלכ, בצרות המוח ובזיוף התורה; הספד על רב הונא זהו שבירת הפתח של הבנת העם.

אחרי כן תאר הרכ סולוביציק את התקופה שבה חונך הגר"ע, תקופת ולווין ותנועת המוסר, תקופת רבם של ישראל הנשר הגדול ומאור הנולה מרן חיים מכריסק זצ"ל ותקופת הנאון הצדיק ר' ישראל סלנטר זצ"ל. הרב סלוביציק צייר את מלחמת גדולי ישראל בתנועות החדשות שהשתערו על חומת היהדות והשפעת מאורי האומה על הגר"ע, בציירו תקופה זו עבר הרכ סולוביציק לתאור שיטתו העיקרית של הגר"ע שקבל ברבותיו, שהיא שיטת היהדות החרדית במישך שנות גלותה.

שני בנדים מבגדי כהן גדול הודגשו ביותר ביחס לתעודתם ע"י הכתוב: הציץ והחשן. הציץ — ועשית ציץ זהב וכו' קדש לד' והי' על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנות קדשיהם והי' על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'. החושן - ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני ה' תמיד ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התומים והי' על לב אהרן בבאו לפני ד' ונשא

חרשים, רחוקים מתורת ה' לבשו את החושן ונסו להורות להעם את הדרך אשר ילך בה. חז"ל אמרו כל כהן שאינו מדבר ברוח הקדש, אין נשאלים בו, וכהנים חרשים הללו שמוחם ה' נטול קדושה, נטולי טהרת הנפש, הורו לישראל על ידי החושן המשפט. אי אפשר ללב להיות ספוג אהבה לישראל בלי מוח קדוש לה', אין אהבת ישראל בלי קדושת ישראל, אין חושן בלי ציין! הנהגת ישראל זוהי שולחן ערוך! חלק התורה!

השרטוט העיקרי באופיו של הגרמ"ע הוא שלחם בחרף נפש על חבורו ואחורו של החושן עם הציץ; לא הסתפק בתפקיד של מורה הוראה באיסור והיתר כלכד, במסצוע של הציץ. אלא רצה לשמש גם בתור פוסק, בתחמו של חושן המשפט. הוא ידע את הסכנה הצפויה בהשקפה מוויפת כמו זו, הוא הכיר, שאם מנהיגים חדישים, בועטים בתורה ומסורה, יחויקו בחושן המשפט, אז יוליכו את העם עקלקלות. הללו אינם מכירים את אותיות ההושן, בשעה שהנה בולטות או מאירות, וטועים בדבר שבר בי רב דחד יומא יודע. הנסיון של התקופה האחרונה אשר את השקפת מנהיגים, מתבוללים למחצה לשליש ולרביע, מתבוללים בצורה או בתוכן, בעלי חנופה והתרפסות, לא רק שיחללו את קדושת הציץ, אלא ישגו בחיים הפוליטיים ויטעו את העם.

הנאון רח"ע לחם על זה בחרף נפש. הוא סבל הרבה בעטיה של שיטה זו: סבל יסורי נפש ורוח. בשעה שהרכה מאחינו נכונים היו למסור את החושן לידי זרים ולהסתפק בציץ, עמד הוא בפרץ ומחה נגד זה.

וגם עכשו בשעת הספרו של הגרמ"ע צריכים אנו לדעת, כי זוהי צואתו האחרונה: כבשו את החושן, כי גורלו של הציץ כרוך בזה. הרמת קרן היהדות זוהי חבור חושן המשפט עם הציץ הקודש!

כמובן תפקיד זה חמור מאד, העם מסרב לשמוע דברינו, המון בעט בגדולי ישראל, חשכות של עם הארצות צפה ועולה על פני עולמנו. אבל אסור לנו לכבוש נבואה זו.

ולשלטון. א ו ת ה כ ה נ ש מ ח ו ה י ה ס פ ו ג ק ד ו ש ת ה ת ו ר ה ש ל ר " ע ו ר " א , ש ל א ב י י ו ר ב א , ש ל ה ר מ ב " מ ו ה ר א ב " ד ש ל ה ב " י ו ח ר מ " א , ה י ה ר ו א ה ב ר ו ח ה ק ד ש פ ת ר ו נ כ ל ה ש א ל ו ת ה פ ו ל י ט י ו ת ה ע ו מ ד ו ת ע ל ה פ ר ק , ב כ ל ה ו י ו ת ע ו ל מ ה ז ה , ב כ ל ה ת ב י ע ו ת ה ע ו ל ו ת ע ל ה פ ר ק , ת מ י ד ב ל י ה ר פ . א ו ת ה כ ה נ כ ע ל צ י י צ ה ק ד ש , ב ע ל ה ה ל כ ה ו ה א נ ד ה , ה ת י צ ב ל פ נ י מ ל כ י מ , ה פ י ל ת ח י נ ה ל פ נ י ג ד ו ל י ע ו ל מ , ה ש ת ט ש פ ע מ ב ר כ ו ת ו פ ע מ כ ע ק ש נ ו ת ו ח ז ק ת ה ל ב : ל פ ר ק י מ ס י ס מ ת ו ה י ת ה : א ל ת ע ל ו כ ח ו מ ה , ו ל פ ר ק י מ — י ה ר ג ו ל א י ע ב ו ר . ב ע ל ה מ ח ה ו ח ג מ ל א ו נ ד ו ש י ד י ע ו ת ה ת ו ר ה , ה י ' ג מ ב ע ל ה ל ב ה פ ו ע מ ו מ ר ג י ש א ת ע ק ת א ח י ו . פ ו ס ק י ש א ל ו ת ב י ו ר ה ד ע ה , פ ס ק ו ש א ל ו ת א ו ר ח ח י י מ פ ו ל י ט י , ח מ ו ר ו ת ו מ ס ו ב כ ו ת . ח ו ש נ ה מ ש פ ט ש ל א ע ל ה או לא אעלה הוא אותו חושן המשפט של הש"ך והט"ז.

ישנה אגרת אחת מאנשי ריינוס לקדמון אחד: ישאלה בהלכות טרפה ושאלה ביחס למשיח היסקר. שתי שאלות הללו כרוכות זה בזה, דכוות ומחוכרות הנה, מי שידע לפתר את הראשונה ידע לפתר גם את השניה: מי שידע לפסק בהלכות ריאה, ידע להורות גם בדיני סימני גאולה וסימני הגואל האמיתי, ולהבדיל בין משיח האמת ומשיח השקר. ומי שלא ידע את הראשונה, לא הורה גם בשניה.

ובתקופה האחרונה שיטה חדשה נולדה בישראל, המבדלת בין נושא הציץ ונושא החושן, בין נאון הדור ובין מנהיג הדור, שיטה זו אומרת חכמי התורה, שמוחם קודש לד', שידיהם מלובלכות בשפיר ושליא, אינם ראויים לשאת את חושן המשפט המורה בכל תסבכת השיטות היום-יומיות של כלל ישראל: הללו, גדולי התורה, אינם ברי סמכא להורות להעם כבעיות פוליטיות המתחדשות לבקרים; פוסקי הלכות בענגנה ובאיסור והיתר אינם ברי סמכא לפסק הלכה למעשה בנוגע ליחס ישראל לאומות העולם. השקפה זו הכניסה רוח בין הרבנים, בין החושן והציץ. גדולי ישראל נדחפו לתוך רשות היחיד לתוך ד' אמות של הלכה, ומנהיגים

ולא תמנע מלכרך את העם ביטם המפורש -- בתורת ר' תמימה, המקובלת מדור דור, בלי פשרות, קשוחים ופאורים. אנו נקרא באוני העם את השם, כמו שהוא נכתב, למרות לעג השאננים, למרות בוז ומיטטמת עמי הארץ.

אספת הרבנים בניו יארק

למזבת פדיון שבויים מאדמו"ר
דליבאוויטש שליט"א

ביום ג' י"ד אלול התקיים אספת הרבנים בניו יארק. השתתפו רוב הרבנים דניו יארק רבתי.

האספה נפתחה ע"י הגאון המפירסם הרב ר' ישראל הלוי רוזענבערג, מחכרי הניסאות של אנוה"ר.

הרב ר"י רוזענבערג, התחיל בנאומו על המאורעות העת בצרת ישראל, ובאמריקה עוד לא ראינו התעוררות תשובה בחיי היהודי כמי שראו באירופה.

הרב ר"י רוזענבערג כתאר הזכות הגדול לאמריקה אשר הרה"צ הרבי דליבאוויטש שליט"א בא לקבוע דירתו בכאן. האיש הגדול הזה במסירת נפשו לתורה ויהדות בעד כלל ישראל, ועבודתו הגדולה על שדה הרכצת התורה במשך חמשים שנה, וגם בבואו לכאן כל עבודתו ליסד בפה ישיבות לתורה ומוסר.

הרב ר"י רוזענבערג אומר ההבדל בין ישיבות דאירופה שהיה כולו קודש לד', לומדים יום ולילה, ואם התלמיד למד לשון המדינה היה טפל, והתורה היה עיקרית. ואם נמצא תלמיד שאינו שלם בתורה לא היה רב ונעשה בע"ב. לדאבוננו בכאן למודי חול העיקר והתורה טפל, ואלו נעשו רבנים, מנהיגי בהכ"נ, אנו בטוחים אשר הישיבה שיסד הרבי מליבאוויטש יהי כולו תורה.

הרב רוזענבערג מכריו לכל הרבנים הנאספים אשר בימים הנוראים הבאים יכריו מגבית לקרן פדיון שבויים מהרבי דליבאוויטש, שזהו להצלת התורה מאירופה, ולעבודה של בתי ת"ת וישיבות אשר רוצה ליסד כאן.

נבואת הגר"ע, נבואת חושן המיטפט וציץ הסודש.

אחר כן המשיך הרב סולוביציק לתאר את דמותו של הגר"ע, כאחד משירי כנסת הגדולה, של דור העבר, שהוד קדומים חופף עליו, בא כח תקופת גאוני וגדולי ישראל, שהחזירו את המטרה ליושנה.

הרב סולוביציק צטט את הגמ' ביומא: משמת שמעון הצדיק נמנעו אחיו הכהנים מלכרך בשם. כל זמן ששמעון הצדיק חי, ברכו הכהנים את העם בשם המפורש, בלי כינוי, אע"פ שלא תמיד רצה העם לשמוע את שם המפורש, לא תמיד נפל על פניו ואמרו: „ברוך שם כבוד מלכותו". שמעון הצדיק לא חת מפני כל, לכו הארי לא נרתע מפני הפרוצים שרכו, הוא ברך את העם בשם המפורש, אף בשעה, ששם המפורש, ברוך הוא, לא הי' פופולרי ביותר, אף בשעה שגל של חולין וזוהמא צף על גבי העולם היהודי, שמעון הצדיק לא כבש את שם המפורש מעולם, לא העלים אותו, לא קראו בכינויים, לא נסה לסגלו לרוח העם, לרוח הזמן או לרוח האיריאות השלטות בעולם היהודי. זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור. גם בשעה ששם המפורש לא סבב מחיאות כפים וקול המון חונג, לא פסק הוא מלכרך את העם כמו שהוא נכתב, כמו שהוא מסור מסיני, כמובן לא אחת ושתים נתקל במשטמה ושנאה פומבית בעטיה של עמשנותו לכרך את העם בשם המפורש, להכריו על היהדות הטהורה והאמתית. העם רצה בכינויים, כל כינוי וכינוי לרוחו, רצונו ושאיתו, אבל לא בשם המפורש. ברם שמעון הצדיק לא ויתר אפילו על קוצו של יוד, לא הסתיר את השם, אלא ברך בו בפומבי מעל הדוכן.

וכשמת האחרון מאנשי כנסת הגדולה, רבו הכהנים מוגי הלב, שיראו העם, שלא רצו לעמוד כנגד הזרם, שהושפעו על ידי הרחוב, והללו התחילו לכבש את נבואתם, להסתיר את השם ולהשתמש בכינויים המוצאים חן בעיני ההמון.

הרב סולוביציק העיר את און השומעים, כי היהדות החרדית באמריקה לא תירא ולא תחת